

като изживили повече отъ половината, отколкото би се изисквало за довършване на цѣлата линия.

Въ Ваккарелъ, — село отъ нѣколко покрити съ слама къщи, — нашитѣ конѣ се спрѣли за поене при чюшмята. Турския надписъ е изобразенъ надъ нея съ гръцки букви, а таблата на единъ търговецъ комисионеръ била написана на три езика: българский, еврейский и френский.

Моя другаръ пораспита единъ селенинъ за условията на земледѣлието въ тая мѣстность. „Ний имаме всичко, отговори той, и толкова земя, колкото можемъ да работимъ. Всѣкий единъ селенинъ си има собствена земя и, освѣнъ това, има единъ чивтъ волове, единъ конь и 50—60 овци. По богатитѣ иматъ по 4 вола и 300—400 овци. Въ селото, което имаше около 200 къщи, наброяваха до 5,000 овци и кози. У насъ нѣма бѣдни, тѣй щото всѣко семейство си гледа своитѣ болни и прѣстарѣли. Ний произвождаме толкова, щото можемъ щедро да удовлетворяваме своитѣ нужди; но кога плащаме даждието и ний срѣщаме голѣмо затруднение за пари. На мѣстото никой нищо не купува, а пазаритѣ, гдѣто да можемъ да продадемъ нѣщо отъ храната, сж много далечъ оттука! При всичко това, за сега всичко отива по добръ отъ прѣди. Въ турско врѣме спяхитѣ прѣдсѣдателствovali при събиранieto на десетината и вземали всичко, каквото поискали; облаци бирници и писари напълняли страната, като скакълци. Не можали да наченатъ жътвата, до като прѣдварително не извадятъ десетия снопъ, и освѣнъ това, трѣбвало да се заплати тѣй сжщо и на тѣхъ: другояче, тѣй оставяли снопитѣ да гниятъ на земята. Сега десетината е опрѣдѣлена единъ пѣтъ за винаги: всѣко село знае, колко му се пада и само си распрѣдѣля заплатата между селенитѣ“.

Като се спущахме къмъ Ихтиманъ, ний вървехме по една красива, твърдѣ плодородна равнина, която бѣше добръ обработена: пшеницата, ржѣта и царевицата бѣха прави и високи. Като влѣзохме въ градинитѣ, ний срѣщнахме една свадба, която произвождаше очарователно впечатлѣние. Водѣли невѣс-